

своя дебелъ и голѣмъ клонъ, чукъ, чукъ, чукъ!
— Горкото кученце се слиса и чакъ слѣдъ малко
то заквича и избѣга.

Това бѣхъ три гарвана. Тѣ останѣхъ самички
да домакинствуватъ, появи, още порили снѣгътъ
и улетѣли въ полето.

По полето бѣгаше едно зайче.

— Ето добъръ ловъ, — каза стария гарванъ,
който хвърчеше най-напрѣдъ, — месото на зай-
цитѣ е сладко. Добрѣ ще бѣди да го уловимъ
за обѣдъ. Само че нѣма да ни стигне, — трѣбватъ
ни най-малко три.

— Гра, гра, гра! — викаше на помощъ дру-
гитѣ си двама приятели, които летѣхъ слѣдъ
него и всички три се хвърлихъ на бѣдното
зайче. Видѣ зайчето, че работата му е лоша, та
по-скоро отърча и влѣзнъ въ дупката си.

— Хъ, приятелю, нѣма да се отървешъ!
Ние ще те изгонимъ отъ тамъ. Дупката му има-
ше два входа: единъ за влизание, другъ за из-
лизание. Единъ отъ гарванитѣ се спрѣ прѣдъ
вратата за влизание, а другия отиде прѣдъ дру-
гата — за излизание; третия гарванъ застанъ отъ
страна.

Стои зайчето въ леглото и слуша, че нѣкой
отива при него. Уплаши се то и искокнъ изъ
леглото. Тукъ го нападна единъ отъ прѣди,
другъ отъ страна, трети отзадъ.

На никждѣ не можа да избѣга горкото зайче
и станъ добъръ обѣдъ на чернитѣ разбойници.

Всичко се исплаши отъ тѣзи трима черни
господа. Тѣ нападахъ на кокошки и на гѣски;
даже не оставяхъ и мишкитѣ и паткитѣ и мал-
китѣ звѣрове.